

ПРОБЛЕМИ ПРЕДСТАВНИЦТВА ТАЙВАНЮ В МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ

У статті стисло викладено історію участі Тайваню в роботі міжнародних організацій та висвітлено деякі аспекти проблеми представництва Тайваню в міжнародних організаціях. Розглянуто причини, за яких Тайвань прагне стати членом міжнародних організацій, насамперед ООН; проаналізовано передумови, необхідні для здобуття ним членства в цих організаціях, ймовірні стратегії здобуття членства та можливі моделі участі Тайваню в роботі ООН.

Протистояння великих держав у роки «холодної війни» спричинило феномен розділених держав. Розділеним виявився і Китай. Проголосивши «принцип одного Китаю», КНР фактично позбавила інший Китай - Китайську республіку на Тайвані - будь-якого представництва на міжнародній арені. Таким чином, країна з населенням у 23 млн, що має високорозвинену економіку та робить значні успіхи на шляху демократизації, виявилася виключеною з міжнародної спільноти. Хоча Китайська республіка на Тайвані відповідає всім вимогам щодо державності, однак в силу політичних обставин вона не є членом ООН та більшості інших міжнародних міждержавних організацій. Не торкаючись питання про причини такого стану, проаналізуємо деякі аспекти проблеми представництва Китайської республіки в міжнародних організаціях, а саме: причини, що стимулюють прагнення Тайваню вступити в ООН та інші міжнародні міждержавні організації, передумови, необхідні для цього, а також можливі моделі й стратегії здобуття членства.

Ця проблема вже неодноразово ставала предметом наукового аналізу. Щоправда, в українській суспільній науці цю тему не розроблено. Серед російських видань найповніше розкриває проблему представництва Тайваню в міжнародних міждержавних організаціях збірка «Опыт разделенных государств и отношения между двумя берегами Тайваньского пролива» (Москва, 1997); окремі аспекти проблеми висвітлено в монографії Ю. Циганова «Тайвань в структуре

региональной безопасности Восточной Азии» (Москва, 1999). Серед західноєвропейських та північноамериканських видань варто зазначити збірник *The International Status of Taiwan in the New World Order: Legal and Political Considerations* (London, 1996), присвячену проблемам міжнародної діяльності Тайваню, проблеми представництва в міжнародних міждержавних організаціях у тому числі, а також працю Д. Гелденгуйца *Isolated States: A Comparative Analysis* (Cambridge, 1990), в якій аналізується феномен міжнародної ізоляції (на прикладі Тайваню зокрема).

Історія участі Тайваню в міжнародних міждержавних організаціях

З часу висадки Гомінданівського уряду на Тайвані в 1949 р. й до кінця 60-х років ХХ ст. США та їхні союзники мали більшість у Генеральній Асамблеї ООН, що давало змогу відхилити всі спроби КНР отримати місце в ООН на підставі того, що КНР «не є миролюбною країною», як того вимагає статут ООН. В 1960-х роках, коли міжнародна підтримка КНР почала зростати, США та Китайська Республіка змінили тактику й блокували прийняття КНР на тій підставі, що питання про прийом нових членів згідно зі ст. 18 Статуту ООН вимагає більшості в 2/3 голосів країн-учасниць під час голосування в Генеральній Асамблеї ООН [2]. Але на початку 70-х років розрядка в міжнародних відносинах змусила США переглянути своє ставлення до членства КНР в ООН. Намагаючись покра-

щити стосунки з Пекіном, США вирішили не перешкоджати намірам КНР стати членом ООН. 25 жовтня 1971 р. Генеральна Асамблея ООН прийняла резолюцію 2758 (XXVI), що надавала КНР місце в ООН і позбавляла місця в ООН Китайську Республіку. Після втрати членства в ООН Тайбей втратив і право участі в роботі багатьох інших міжнародних міждержавних організацій. Якщо в 1973 р. Китайська Республіка залишалася членом 18-й з них, то у 1981 - лише 9-й, а у 1988 - 10-и [4: 173].

З кінця 80-х розпочинається новий етап у політиці Китайської Республіки щодо міжнародних міждержавних організацій. Після обрання на посаду Президента Лі Денхуей почав просувати так званий прагматичний підхід до міжнародних відносин, який передбачав у тому числі активну участь у діяльності міжнародних міждержавних організацій. Для досягнення цих цілей Тайвань відкинув припущення, буцімто всі дипломатичні суперечки з КНР є грою з «нульовою сумою». Фредрік Чен, міністр закордонних справ КНР, так охарактеризував нову позицію уряду: «В минулому наша позиція полягала в тому, що є тільки один Китай і що цим єдиним Китаєм є Китайська Республіка. Ми вимагали від іноземних урядів визнання того, що ми є єдиним легітимним урядом Китаю, незважаючи на те, що ми не мали повного контролю над Китаєм. Така позиція змушувала людей вагатися, чи приєднатись до нас. Зараз ми стаємо прагматичними. Ми кажемо, ким ми є, а не ким ми претендуємо бути. Ми не хочемо, щоб людям доводилось робити важкий вибір» [5: 67].

Намагаючись зараз здобути або повернути собі місце в міжнародних міждержавних організаціях, Тайвань більше не наполягає на виключенні КНР з цих організацій. Більше того, Тайвань погодився брати участь у роботі міжнародних міждержавних організацій під назвами, що відрізняються від офіційної, та бути учасником міжнародних конференцій, що проводяться на території материкового Китаю.

Цей інноваційний підхід швидко дав перші результати. Впродовж кінця 80-х - початку 90-х років Тайвань зі згоди КНР став членом кількох регіональних економічних організацій. Підбадьорений цими успіхами, Тайвань розгорнув широку кампанію за повернення до ООН.

Причини, з яких Тайвань прагне стати членом міжнародних міждержавних організацій

Чому Тайвань так активно намагається стати членом міжнародних міждержавних організацій,

зокрема ООН? Що він сподівається отримати від членства в них? У цьому аспекті розглядаються декілька причин.

Економічні міркування. Тайвань посідає 17-е місце за ВВП і 15-е місце за обсягом торгівлі у світі [7]. Він залежить від міжнародної торгівлі, необхідної для його виживання, тому вилучення з міжнародних інституцій, насамперед економічних, ускладнює торговельні стосунки Тайваню, становить загрозу економічній безпеці острова і створює багато незручностей і проблем. Наприклад, Тайвань не є членом ІКАО, але щороку Тайванська адміністрація цивільної авіації забезпечує понад 1,5 млн польотів на 13 головних міжнародних маршрутах [8]. Таких прикладів безліч. Тайванська влада побоюється, що створення регіональних торговельних організацій може становити загрозу економічній безпеці острова в разі, якщо Тайвань залишатиметься осторонь цих процесів. Тож ця країна намагається стати членом міжнародних економічних організацій, аби працювати завдяки багатостороннім механізмам та захищати економічні інтереси, уникаючи двосторонніх консультацій, під час яких Тайвань часто опиняється у невідгідному становищі через нерівність статусів сторін.

Сьогодні завдяки зусиллям уряду та покращанню стосунків з материком Тайваню вдалося стати членом декількох регіональних економічних організацій. У 1988 р. Китайська Республіка відновила роботу в Азіатському Банку розвитку під назвою «Тайбей, Китай». У 1990 р. вона формально подала заявку на членство, а в 2001 р. стала членом СОТ як представник «Митної території Тайваню, Пенгху, Кіньмена і Мацу». У 1991 р. Тайвань став членом АПЕК під назвою «Китайський Тайбей».

В усіх цих організаціях Тайвань бере участь під різними штучними назвами, які мають підкреслювати похідний від волі КНР характер тайванського членства. Пекін натомість блокує всі спроби Тайваню набути членство в спеціалізованих агенціях ООН, умовою членства в яких є державний суверенітет.

Міркування безпеки. Тайванські військові вважають, що найсерйознішою загрозою національній безпеці є можливість застосування сили з боку КНР. Серед чинників, що можуть призвести до застосування сили, найімовірнішим є проголошення незалежності Тайваню (про це прямо говориться в Антисепаратистському законі, прийнятому КНР у 2005 р. [10]). З іншого боку, міжнародна ізоляція Тайваню стимулює рух за незалежність і, як наслідок, породжує ворожнечу між берегами Тайванської протоки. Як за-

значив у своїй інавгураційній промові президент КР Чен Шуй-бян, «намагання блокувати право Тайваню на участь у роботі міжнародних міждержавних організацій здатні тільки поглибити розкол між берегами Протоки» [12].

На думку більшості, набуття Тайванем членства в ООН могло б стати передумовою для початку цивілізованого діалогу між двома сторонами Протоки та гарантією стабільного й тривалого мирного співіснування двох китайських держав, тим більше, що існують прецеденти паралельного представництва розділених держав (ФРН та НДР, Республіка Корея та КНДР) в ООН [У: 107]. Членство Тайваню в ООН могло б стати ще й певною гарантією безпеки від нападу з боку КНР, особливо зважаючи на небажання Пекіну відмовитись від немирних засобів об'єднання країни. Адже, якщо Китайська Республіка була б членом ООН, будь-який конфлікт з КНР підпадав би під принцип мирного вирішення суперечок. В іншому разі набуває сили принцип невтручання до внутрішніх справ, який дає Пекіну змогу вирішити «тайванське питання» якими завгодно засобами.

Членство в ООН та інших міжнародних міждержавних організаціях дало б Тайваню можливість також брати участь у вирішенні важливих питань міжнародної безпеки, таких як поширення зброї масового знищення, епідемічних хвороб, тероризм, нелегальна міграція тощо.

Внутрішньополітичні міркування. Питання внутрішньої політики так само впливають на позиції Тайваню щодо членства в міжнародних міждержавних організаціях. Правляча до 2000 р. партія Гоміндан спочатку виступала проти руху за набуття членства в ООН, вважаючи, що це погіршить стосунки з КНР та послабить безпеку острова. Опозиційна Демократична прогресивна партія, навпаки, - послідовно виступала за надання Тайваню членства в ООН та інших міжнародних міждержавних організаціях.

Загалом у тайванському суспільстві існує широкий консенсус з приводу необхідності вступу Китайської Республіки до міжнародних міждержавних організацій. Так, згідно з соціологічним опитуванням, проведеним на замовлення МЗС у травні 2004 р., 89,1 % опитаних тайванців вважали, що країна повинна посісти гідне місце на міжнародній арені, а 82,4 % вважають, що Тайваню необхідно намагатися стати членом міжнародних організацій, щоб покращити свій міжнародний статус [7]. Зважаючи на такі настрої громадськості, обидві головні партії зараз підтримують включення Тайваню до усіх міжнародних організацій, у тому числі ООН. Вони

однак пропонують різні засоби для досягнення цієї мети: ДПП наполягає на прийнятті Тайваню як нового члена - Республіки Тайвань; Гоміндан же відкрито виступає за членство в ООН, проте не конкретизує, як саме і під якою назвою держава має бути тут представлена [5: 75].

Передумови набуття членства в міжнародних організаціях

Розглянемо передумови, необхідні для успішного набуття членства в ООН та інших міждержавних міжнародних організаціях.

Прихильність міжнародної спільноти. Тайвань матиме більше шансів на успіх, якщо основна частина держав визнаватимуть Тайвань *de jure*. Сьогодні його визнають 25 держав світу та Ватикан [13]. Цього, звичайно, замало, аби вирішити питання на користь Тайваню в Генеральній Асамблеї ООН. Тому важливо заручитися підтримкою держав третього світу, які становлять дві третини в Генеральній Асамблеї. Ще важливіше залучити на свій бік США, які здатні суттєво допомогти Тайваню у разі вступу до міжнародних економічних та фінансових організацій. Щоправда, не варто переоцінювати вплив США, бо, як свідчить досвід, у всіх принципових питаннях Вашингтон схильний йти на поступки Пекіну заради збереження добрих стосунків, отже, ймовірність того, що він піде на конфлікт з КНР заради Тайваню мінімальна.

Плебісцит. Замість того, щоб просити ООН визначити долю країни, Тайвань повинен спочатку сам вирішити, як він хоче вступити до ООН. Звідси випливає, що другою передумовою є проведення референдуму (плебісциту), який ще раз підтвердив би, що Китайська Республіка є єдиною легітимною владою на Тайвані [6: 101]. Такий вияв громадської думки хоч і виглядав би як відхід від політики одного Китаю, але відкрив би двері для ширшого визнання Тайваню в світі та недвозначно дав би зрозуміти міжнародній спільноті про реальні бажання і прагнення тайванців.

Покращання стосунків з КНР. Непохитна позиція КНР - це головна перешкода для Тайваню. Як зазначив Д. Гелденгуїс, політика ізоляції, що її застосовує КНР щодо Тайваню, заперечує саме існування Китайської Республіки, а отже й її право на проведення самостійної зовнішньої політики [4: 22]. У Пекіні стверджують, що «КНР як єдиний легітимний уряд Китаю має право і обов'язок здійснювати державний суверенітет та представляти увесь Китай в міжнародних міждержавних організаціях» [14]. Пекін, продемонструвавши певну гнучкість, дозволив

Тайваню брати участь у неурядових міжнародних організаціях під різними назвами, а також неохоче погодився на участь Тайбея в деяких економічних міжнародних міждержавних організаціях, але досі наполягає, що членство Тайваню «є об'єктом домовленостей, досягнутих між китайським урядом та іншими сторонами, які прямо визначають, що КНР є повноправним членом як суверенна держава, в той час як Тайвань може брати участь тільки як регіон Китаю під назвами «Тайбей, Китай» (в АБР) або «Китайський Тайбей» (в АПЕК)» [14].

Членство в ООН - зовсім інша справа. Пекін принципово не дозволяє Тайваню приєднатися до цієї організації. На думку влади КНР, «незалежно від того, під якою назвою Тайвань намагатиметься вступити в ООН, Пекін ніколи не дозволить цього. Під будь-яким іменем і за будь-яких обставин вступ Тайваню в ООН є неможливим» [14]. Спроби Тайваню вступити в ООН розглядаються як частина глобальної змови, як втручання у внутрішні справи, метою якого є створення «двох Китаїв» або «одного Китаю, одного Тайваню».

КНР дотримується щодо Тайваню тактики «гри з нульовою сумою» і постійно змушує треті країни вибирати між КНР та Китайською Республікою [3: 98]. Беручи до уваги право вето КНР, її статус постійного члена Ради Безпеки, ядерний потенціал та зростаючу міць, робити вибір завжди було неважко. Отже, третьою передумовою для Тайваню є покращання стосунків з КНР. Без згоди КНР шлях Тайваню буде довгим і важким. Очевидно, доведеться докласти багато зусиль, аби переконати Пекін у тому, що, надаючи Тайваню більшої свободи, КНР може очікувати від нього більшої довіри та більшого прагнення до зближення і, навпаки, - меншого бажання здобути незалежність.

Моделі та стратегії набуття членства в ООН

Можна виділити шість моделей можливої участі Тайваню в роботі ООН:

Модель виняткового представництва. Перегляд резолюції 2758, виключення з ООН КНР та заміна її Китайською Республікою як єдиного представника Китаю. Це не тільки неможливо, а й несправедливо, бо означатиме виключення зі світової спільноти понад одного мільярда людей.

Модель нової держави. Прихильники цієї моделі підкреслюють, що з ООН було виключено Китайську Республіку, а не Тайвань. «На момент, коли була прийнята резолюція 2758, обидві сторони (Китайська Республіка та КНР) прого-

лошували принцип єдності Китаю і змагалися за право представляти цілий Китай. Однак демократичний Тайвань змінив свою позицію. Тому зараз Тайвань більше не претендує на те, щоб представляти цілий Китай, а наголошує на необхідності представництва 23 млн тайванців. Умови кардинально змінилися» [8]. Прихильники такої точки зору вважають, що незалежна «Республіка Тайвань» могла б легше і швидше відновити дипломатичні зв'язки та отримати членство в міжнародних організаціях. Ця модель так само безперспективна, бо КНР заблокує відповідне прохання, а Тайвань самостійно не зможе набрати 2/3 голосів у Генеральній Асамблеї ООН.

Модель розділеної Німеччини або Кореї. Паралельне представництво КНР та Китайської Республіки. Це суть моделі «двох Китаїв». Цій моделі віддають перевагу в уряді Тайваню.

Модель АПЕК та АБР. Паралельне представництво КНР і Тайваню під іншими назвами: «Китайський Тайбей» або «Тайвань/Китай» (у цьому суть формули «один Китай, один Тайвань»). Сьогодні це найперспективніший і найімовірніший варіант для Тайваню.

Модель СРСР. Один центральний уряд, але декілька представників в ООН (представництво УРСР та БРСР в ООН). Така модель відповідає принципу «одна країна, дві системи» і може зрештою стати пропозицією Пекіна.

Одне місце для об'єднаної країни. Якщо колись Пекін володітиме Тайванем, він насправді зможе претендувати на те, що представляє народ Тайваню. Це сьогоднішня позиція КНР, але вона дуже непопулярна на острові.

Сьогодні ймовірно вирішення проблеми лежить між четвертою і п'ятою моделями. Перша з них передбачає можливість Китайської Республіки працювати в міжнародній спільноті, хоч і не на цілком рівноправних засадах. Але навіть така неповноцінна участь відкриває широкі можливості. Якби міжнародні настрої еволюціонували в бік підтримки Китайської Республіки, то друга або третя моделі стали б можливими. В будь-якому разі, необхідно шукати компромісне рішення, яке однаковою мірою задовольнить прагнення Китайської Республіки до гідного представництва на міжнародній арені та бажання КНР зберегти обличчя.

Щодо стратегій, які може застосувати Тайвань для отримання членства в ООН, то можна виділити три: 1) спроби набуття членства шляхом голосування в Генеральній Асамблеї ООН; 2) набуття спершу статусу спостерігача; 3) робота в спеціалізованих агенціях. Ці стратегії мають різну ефективність і термін реалізації, не є взаємовик-

лючними, можуть застосовуватися разом, одночасно чи послідовно.

Перша стратегія має ту перевагу, що весь час підігриває інтерес політиків до цього питання. Постійні представники семи центральноамериканських держав в ООН (дипломатичних союзників Тайбея) 6 серпня 1993 р. звернулися до генерального секретаря ООН з проханням внести питання про представництво Тайваню на порядок денний засідання Генеральної Асамблеї ООН. Відтоді прибічники Тайваню в ООН подають такі прохання щороку (у 2005 р. - відповідне прохання підписали 11 країн [13]), але щоразу ці спроби блокує КНР.

Поточна політика ООН та невдачі Тайваню за 13 років дають підставу припустити, що його членство в ООН буде радше результатом, а не відправною точкою зусиль з покращання міжнародного статусу острова. Однак цей підхід вартий уваги, бо засвідчує саме існування проблеми. Чим довше міжнародне співтовариство знатиме про проблему, не вирішуючи її, тим більш згнєбленим і зобов'язаним воно почуватиметься [6: 107].

Набуття членства через статус спостерігача. ООН надає статус спостерігача політичним спільнотам чотирьох видів: 1) державам, що не є членами ООН; 2) визвольним рухам; 3) міжурядовим організаціям; 4) спеціалізованим агенціям. Це дає їм право брати участь у пленарних засіданнях роботи конференцій, організованих ООН. Права голосу спостерігачі не мають. Статус спостерігача має ту перевагу, що надасть Тайваню право обмеженої участі, не зачіпаючи жодним чином суверенітету КНР. Як спостерігач Тайвань отримає можливість порушувати важливі для себе питання, але без права голосування. Для Тайваню набуття подібного статусу може бути лише тимчасовим рішенням, але якщо з'явиться така нагода, Тайваню не варто нехтувати.

Програми ООН та спеціалізовані агенції. Якщо першу стратегію можна назвати входом через парадні двері, то що - проникненням з чорного ходу. Цей підхід не слід недооцінювати. ООН обплетена мережею спеціалізованих міжна-

родних організацій та структур. Деякі з них керуються безпосередньо ООН, деякі формально афілійовані з ООН, але автономні, деякі зовсім не пов'язані з ООН. Рішення Генеральної Асамблеї для афілійованих агенцій та автономних організацій є рекомендаційним. Умови членства в них різні, в деяких навіть не вимагається статусу держави. Принаймні 12 спеціалізованих організацій дозволяють приєднуватись до них не членам ООН, серед них такі важливі, як ФАО, ІКАО, ЮНІДО, МАГАТЕ, ВООЗ та ін. [9]. Саме в цих організаціях Тайбею потрібно починати роботу вже сьогодні. Зважаючи на свій економічний потенціал та успішний досвід демократизації, Тайвань відіграватиме важливу роль у них, створить власний позитивний імідж та залучить на свій бік нових прихильників.

Сприймавши цю потрібну стратегію, зробивши акцент на третій, але не забуваючи і про перші дві, Тайвань зможе значно покращити своє міжнародне становище.

Опинившись у стані дипломатичної ізоляції, Тайвань розгорнув широку кампанію з покращання свого міжнародного статусу. Як ми побачили, цілий комплекс економічних, зовнішньота внутрішньополітичних причин стимулює Тайвань до вступу в міжнародні організації, зокрема ООН. Однак для успішної реалізації цих прагнень необхідні певні передумови, такі як ширше визнання Тайваню в світі, внутрішній консенсус з приводу необхідності вступу до міжнародних міждержавних організацій та покращання відносин з КНР. Можна зробити припущення, що покращення стосунків між Тайбеєм та Пекіном, яке стало помітним останніми роками, призведе до отримання Тайванем більшої свободи дій на міжнародній арені та здобуття місця в ООН за однією з перерахованих моделей. Включення Тайваню до міжнародної спільноти на рівноправних засадах, безперечно, матиме сприятливий вплив на міжнародні відносини, зміцнить мир і стабільність на Далекому Сході, а також стане важливим кроком на шляху порозуміння і зближення між двома китайськими державами.

1. *Нянь-цзу Ян.* Проблема объединения разделенных государств (Опыт Германии и объединение Китая) // Опыт разделенных государств и отношения между двумя берегами Тайваньского пролива.- Москва: Центр по изучению Тайваня Института востоковедения Российской Академии Наук, 1997.- С. 99-108.
 2. Устав ООН // <http://www.un.org/russian/document/basicdoc/charter.htm>.
 3. *Цыганов Ю.* Тайвань в структуре региональной безопасности Восточной Азии,-Москва: Academia, 1999.- 194 с.

4. *Geldenhuys, Deon.* Isolated states: A Comparative Analysis,- Cambridge: Cambridge University Press, 1990.- 764 p.
 5. *Vranken Hickey van, Dennis.* Taiwan's Return to International Organizations: Policies, Problems and Prospects II International Status of Taiwan in the New World Order: Legal and Political Considerations.- London: Kluwer Law International, 1996 - P. 65-78.
 6. *Wei-cheng Wang, Vincent.* All Dressed Up and Invited to the Party: Can Taiwan Join the UN Now the Cold War Is Over? II International Status of Taiwan in the New World

- Order: Legal and Political Considerations.- London: Kluwer Law International, 1996.- P. 85-116.
7. A Public Opinion Survey Commissioned by the Ministry of Foreign Affairs. *II* <http://www.mofa.gov.tw/webapp/ct.asp?xItem=6872&ctNode=762>.
  8. *Chen, Tan Sun*. Joining the Global Village *II* <http://www.mofa.gov.tw/webapp/ct?xItem=16756&ctNode=151>.
  9. Experts Analyze Strategy Behind Last UN bid *II* <http://publish.gio.gov.tw/FCI/current/05010148.htmI>.
  10. Full Text of the Anti-secession Law *II* http://news3.xinhuanet.com/english/2005-03/14/content_2694180.htm.
  11. Leading Exporters and Importers in World Merchandise Trade 2004 *II* http://www.wto.org/english/res_e/statis_e/its2005_e/section1_e/i05.xls.
  12. President Chen's Inaugural Adress «Paving the Way for a Sustainable Taiwan» *II* http://www.gio.gov.tw/taiwan-website/5-gp/pi2004/520_lc.htm.
  13. Request for the Inclusion of the Supplementary Item in the Agenda of the Sixtieth Session. Question of the Representation of the Twenty-three Million People of Taiwan in the United Nations. *II* <http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/GEN/N05/458/78/PDF/N0545878.pdf?OpenElement>.
  14. White Paper «Taiwan Question and Reunification of China» *II* <http://www.china.org.cn/e-white/taiwan/10-6/htm>.

P. Bilak

THE PROBLEM OF REPRESENTATION OF TAIWAN IN INTERNATIONAL ORGANIZATIONS

The article briefly outlines the history of representation of Taiwan in international organizations and examines some points of the problem of representation of Taiwan in international organizations. The author considers reasons that have led Taiwan to seek membership in these bodies, in the United Nations in particular. The author also analyses prerequisites of the Taiwan's membership, possible models and strategies through which Taiwan can gain admission to the UN.